

Arrest

nr. 205 522 van 19 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ALBAYRAK
Rootenstraat 15/15
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij op 5 maart 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ALBAYRAK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2013 treedt verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, te Ceyhan (Turkije) in het huwelijk met Y.E., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 18 maart 2015 dient verzoeker, bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met Y.E. Sinds 24 september 2015 is verzoeker in het bezit van een F-kaart.

Op 31 januari 2017 wordt mevrouw Y.E. afgeschreven naar het buitenland.

Met een schrijven van 2 februari 2017, betekend op 20 februari 2017, wordt verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° en 42quater, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsstukken over te maken.

Op 14 maart 2017 spreekt de 15de kamer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, sectie Familie- en Jeugd bij vonnis nummer 2017/734 de echtscheiding uit tussen verzoeker en mevrouw Y.E.

Op 7 november 2017 dient verzoeker stukken in.

Op 26 februari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D. (...)

Voornaam: O. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).1982

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister blijkt dat mevr. Y. D. E. (...) (RR xxx zijnde de (ex-) echtgenote in functie van wie meneer verblijf gekregen heeft in het kader van gezinshereniging sedert 31.01.2017 afgeschreven staat naar het buitenland.

Overeenkomstig art. 42 quater, §1,2° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende stukken voor:

- Arbeidsovereenkomst bij werkgever M. R. (...) BVBA dd. 10.11.2016 + loonfiches 'vergoeding bestuurders' bij M. R. (...) BVBA voor de periode augustus 2017 - oktober 2017: echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sedert 4.09.2015) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief

korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene sedert 01.08.2017 uit de echt gescheiden is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft het minderjarig kind van betrokkene dient opgemerkt te worden dat het kind samen met de moeder het Rijk heeft verlaten. Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op het feit dat hij een Europees kind heeft om zijn verblijf in België te bestendigen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene geen enkel document voor. Zijn gezondheidstoestand vormt dan ook geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

Er werd op 20.03.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

*Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting van 6 juni 2017 legt de raadsman van verzoeker "een aanvullende nota" neer.

Er wordt echter op gewezen dat noch in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien dat in het kader van de annulatieprocedure een dergelijke nota ter terechtzitting kan worden neergelegd. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad ter kennis te brengen (cf. RvS 21 juni 2007, nr. 172.528, Haesbrouck). In essentie brengt verzoeker in zijn aanvullende nota geen nieuwe feiten bij die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep.

De aanvullende nota die op de terechtzitting van 6 juni 2017 werd neergelegd, wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel gericht tegen de bestreden beslissing aan dat luidt als volgt:

"1ste middel: Schending artikel 42quater, §4, 1° Vreemdelingenwet

Artikel 42quater Vw. stelt:

§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen 5 jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5°

§2

§3

§4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste 3 jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest.

(...)

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of, voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

a) Minstens 3 jaar huwelijk, waarvan 1 jaar in het Rijk:

Verzoeker is van oordeel dat hij ressorteert onder voormeld uitzonderingsgeval.

Verzoeker was in het huwelijk getreden met Mw. E. D. Y. (...) op datum van 11.03.2013 te Çeyhan (Turkije) (STUK 2)

Op basis van het huwelijk heeft verzoeker een geldig verblijfsrecht verkregen in België, dewelke geldig is van 10.09.2015 tot en met 10.09.2020 (STUK 3).

De procedure in echtscheiding met voorlopige maatregelen werd bij dagvaarding betekend op datum van 02.02.2017, hetgeen kan worden afgeleid uit het echtscheidingsvonnis dd. 14.03.2017 (STUK 4).

Deze datum is aldus de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk.

Vanaf de datum van het huwelijk tot de aanvang van de gerechtelijke procedure heeft het huwelijk in totaal 3 jaar 10 maanden en 22 dagen.

De aanvang van de gerechtelijke procedure is de datum van betekening van de dagvaarding (02.02.2017)

Gedurende deze 3 jaar, 10 maanden en 22 dagen hebben partijen onder 1 dak geleefd, meer bepaald te (...).

Mw. E. D. Y. (...) was sedert 17.11.2014 ingeschreven op voormeld adres (STUK 5).

Dhr. O. D. (...) (verzoeker) was sedert 14.07.2015 ingeschreven op voormeld adres (STUK 6).

Op datum van 15.12.2016 heeft de ex-echtgenote, Mw. E. Y. (...) samen met het kind de echtelijke woning verlaten, hetgeen blijkt uit het echtscheidingsvonnis (Zie stuk 4)

Op 30.01.2017 stonden partijen nog officieel gedomicilieerd op voormeld adres. (STUK 7).

Partijen leefden in België 1 jaar, 5 maanden en 1 dag gehuwd onder 1 dak (termijn 14.07.2015 - 15.12.2016)

Volgens artikel 42quater §4, 1° is de 1ste voorwaarde voldaan, met dien verstande dat in samenlezing van de internationale huwelijksakte, het echtscheidingsvonnis en de akten van de burgerlijke stand van de gemeente Riemst het bewijs kan worden geleverd dat het huwelijk minstens 3 jaar heeft geduurd, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk.

b) Werknemer of zelfstandige met voldoende bestaansmiddelen

Verzoeker is sedert 07.02.2017 aangesloten bij Z. (...) Sociaal verzekeringsfonds en kan als zelfstandige worden beschouwd (STUK 8)

In het jaar 2017 (februari 2017 - december 2017) ontving verzoeker een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van € 1.493,07 (STUK 9)

Over het jaar 2017 ontving hij € 18.007,60 bruto aan inkomsten uit arbeid.

Over het jaar 2017 ontving hij € 16.423,79 netto aan inkomsten uit arbeid

In het jaar 2018 (januari 2018 - februari 2018) ontving verzoeker het hiernavolgend netto-inkomen (STUK 9):

- Januari 2018: € 1.509,14

- Februari 2018: € 1.509,14

In de loop van de procedure kunnen de loonfiches van maart 2018 tot en met aan de zitting worden bijgebracht.

De toelichting bij de resultatenrekening en het aandelenregister geeft thans ook het bewijs dat verzoeker als zelfstandige is tewerkgesteld bij BVBA M. (...) (STUK 10)

Eveneens brengt verzoeker louter informatief een certificaat bij, waaruit blijkt dat hij op datum van 06.12.2016 het schriftelijk onderdeel van de Nederlandse taal (NT2) met vrucht heeft beëindigd met een puntentotaal van 74% (STUK 11)

Volgens artikel 42quater §4, 1° is de 2de voorwaarde voldaan, met dien verstande dat in samenlezing met het aansluitingsattest van Z. (...) Sociaal Verzekeringsfonds en de bijgebrachte individuele rekening, het bewijs kan worden geleverd dat hij zelfstandige is met voldoende bestaansmiddelen.

c) Ziektekostenverzekering

Daarenboven is verzoeker verzekerd bij de Voorzorg van 01.10.2015 tot 31.12.2018, zodat hij in regel is met de ziektekostenverzekering (STUK 12)

In deze optiek kan verzoeker eveneens het bewijs voorleggen van ziektekostenverzekering, zodat hij volgens artikel 42quater §4, 1° heeft voldaan aan de 3de voorwaarde.

d) Rechtspraak

Rvv dd. 16.06.2016, rolnummer 169.961 (STUK 13)

"Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42quater §4 Vw. om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging/begin procedure echtscheiding bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42quater §4, 1° Vw)

Om dit motief te kunnen begrijpen moet worden teruggerepen naar hetgeen eerder in de bestreden beslissing werd gesteld, met name dat op 04.10.2012 de feitelijke scheiding werd ingezet, dat de Vrederechter op 16.12.2012 aan de verzoekende partij en haar partner de toestemming heeft gegeven tot woonst op een afzonderlijk adres en dat verslagen van woonst van 08.04.2013 en 28.10.2014 bevestigen dat het koppel niet meer samenwoont.

De verzoekende partij stelt hier in essentie tegenover dat haar huwelijk 3 jaar heeft geduurd, met name van 06.09.2010 tot aan het begin van de echtscheidingsprocedure op 20.02.2014, en dat zij in België minstens 1 jaar heeft samengeleefd met haar ex-echtgenoot, met name van 05.07.2011 tot 16.11.2012, zodat artikel 42quater §4, 1° van de Vreemdelingenwet speelt en artikel 42quater §1, eerste lid, 4° van diezelfde wet niet van toepassing is.

Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd erkend op grond van haar huwelijk, gesloten op 06.09.2010. Uit artikel 42quater §4, 1° blijkt dat voor wat betreft echtgenoten het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste 3 jaar had geduurd, waarvan minstens 1 jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring. Waar de verwerende partij een cumulatieve toepassing, maakt van de verschillende hypothesen van de voormelde bepaling, nu zij in het kader van het huidige geval van ex-echtgenoten niet alleen de datum van de aanvang van de procedure tot ontbinding in rekening brengt, maar ook de datum waarop de feitelijke scheiding werd ingezet en de gezamenlijke vestiging aldus werd beëindigd, is dit in strijd met de door haar gehanteerde bepaling.

De bewoordingen van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vw. laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens 3 jaar hebben geduurd, met andere woorden: nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het huwelijk ten minste 3 jaar heeft geduurd, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling.

In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging" en het gebruik van het woord "of" zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend: de eerste paragraaf van artikel 42quater voorziet de onderscheiden gevallen tot beëindiging van het recht op verblijf: (i) wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, (ii) wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of (iii) wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze drie beëindigingsgronden stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name (i) het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, (ii) het geregistreerde partnerschap en (iii) bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen. Corresponderend met deze onderscheiden hypothesen zijn er de uitzonderingsgronden, met name indien (i) het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste 3 jaar heeft geduurd of (ii) het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste 3 jaar heeft geduurd of (iii) de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan ten minste 3 jaar heeft geduurd. In alle gevallen is er sprake van een situatie die zich minstens 1 jaar in België heeft afgespeeld.

Wat er ook van zij: de bewoordingen van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe aan te nemen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste 3 jaar (waarvan minstens 1 jaar in het Rijk) als een overkoepelende voorwaarde dient te worden beschouwd, die hoe dan ook vervuld dient te zijn, naast de voorwaarde van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap van ten minste 3 jaar (waarvan minstens 1 jaar in België).

In casu moet dus worden vastgesteld dat, gelet op de toekenning van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij op grond van haar huwelijk, moest worden nagegaan of dat het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste 3 jaar heeft geduurd, waarvan tenminste 1 jaar op het grondgebied van het Rijk, zonder meer.

De verwerende partij betoogt dat de feitelijke scheiding in 2012 reeds werd ingezet, en dat dit minder is dan drie jaar nadat verzoekende partij en partner zijn gehuwd, dat de procedure binnen de drie jaar na het sluiten van het huwelijk werd ingezet, zodat verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op de toepassing van artikel 42quater, §4, 1° van de Vw. Echter, uit de stukken van het dossier blijkt dat de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk pas werd ingezet op 20.02.2014, i.e. het ogenblik waarop verzoeksters ex-echtgenoot het inleidende verzoekschrift had neergelegd. Het huwelijk heeft dus wel degelijk ten minste 3 jaar geduurd tot bij de aanvang van de procedure tot ontbinding. De gegevens waarop de verwerende partij zich steunt, in het licht van de uitdrukkelijke bepaling dat de duur van het huwelijk moet meetellen tot op het ogenblik van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding ervan, niet relevant. Verder blijkt dat verzoekster op 05.07.2011 naar België is gekomen, zodat ook is voldaan aan het feit dat het huwelijk zich minstens één jaar in België heeft afgespeeld.

Toepassing in casu:

Dit arrest is een soortgelijke zaak, waarbij de betrokken persoon in het arrest de schending van artikel 42quater §4 heeft opgeworpen.

Verweerster (D.V.Z.) in het arrest had in haar bestreden beslissing onder andere aangekaart dat het huwelijk geen 3 jaar heeft geduurd om reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer was binnen de 5 jaar na het huwelijk en dat de feitelijke scheiding al minstens voor 3 jaar huwelijk was ingezet, zodat verzoekster in het arrest niet in aanmerking zou komen voor de uitzonderingen van artikel 42quater §4 Vw.

De beslissing van verweerster in het arrest werd aangevochten, met dien verstande dat verweerster dient uit te gaan van de datum van het huwelijk tot aan de aanvang van de gerechtelijke procedure tot echtscheiding om de termijn te bepalen van minstens 3 jaar huwelijk.

Hierbij heeft verzoekster in het arrest de feitelijkeheden, meer bepaald de data langs elkaar gelegd, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting uiteindelijk de bestreden beslissing heeft vernietigd om reden dat verweerster artikel 42quater §4 Vreemdelingenwet verkeerdelijk heeft geïnterpreteerd.

Louter informatief wordt het arrest als bewijsstuk bijgevoegd, waaruit het volledige relaas uitvoerig wordt uiteengezet.

Deze rechtspraak wordt bij gebracht, hetgeen naar analogie kan worden toegepast op huidige casus.

In de huidige bestreden beslissing van verzoeker meldt verweerster eveneens dat de ex-echtgenote sedert 31.01.2017 werd afgeschreven naar het buitenland.

Hierbij heeft verweerster aldus geen rekening gehouden met de totale duur van het huwelijk, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk.

Dit betekent dat de bestreden beslissing van verzoeker in deze casus ook dient te worden vernietigd omdat zij de gehanteerde bepaling van de Vreemdelingenwet (artikel 42quater §4, 1° Vw.) evenmin heeft gerespecteerd.

RvV dd. 17.05.2011 - 61.652

Verzoeker stelt dat niet alleen moet worden uitgegaan van de datum van zijn huwelijk of aanvraag voor de toepassing van artikel 42quater, § 4, 1° Vreemdelingenwet maar dat ook moet worden gekeken naar de aanvang van de gezamenlijke vestiging tussen hem en zijn inmiddels ex-echtgenote. Verzoeker benadrukt dat voormeld artikel het woord "of gebruikt en dat niet gespecificeerd wordt "naargelang het geval" of iets dergelijks. Artikel 42quater § 4 Vreemdelingen wet lijkt door het gebruik van het woord "of" inderdaad aan te geven dat wanneer de begunstigde van een verblijfsrecht zich in één van de drie gevallen bevindt er geen einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. In tegenstelling tot § 1 van voormeld artikel wordt niet gepreciseerd dat de termijn van drie jaar berekend dient te worden vanaf het verblijf in de hoedanigheid van een burger van de Unie. De enige voorwaarde is dat de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan ten minste één jaar in het Rijk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruimschoots aan deze voorwaarde voldoet.

e) Rechtsleer (STUK 14)

Verzoeker brengt een artikel bij d.d. 19.10.2016, waarin wordt uiteengezet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting verduidelijking geeft inzake de toepassing van de uitzondering op het einde van het verblijf familielid Unieburger of Belg.

<http://agii.be/nieuws/rvv-verduidelijkt-toepassing-uitzondering-op-einde-verblijf-familielid-unieburger-of-belg>

Hierin wordt onomstotelijk het volgende geformuleerd:

"Dat betekent dat DVZ geen einde kan maken aan het verblijfsrecht van een echtgenoot; of partner die feitelijk gescheiden leeft van de Belg of Unieburger die het kwam vervoegen. Dat kan pas als het

huwelijk ontbonden of nietig verklaard wordt en het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap beëindigd wordt"

Deze zienswijze van de RvV is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, punt 37; HvJ 08 november 2012, C

Tot op heden blijft DVZ echter, ten onrechte, het verblijf beëindigen van derdelands echtgenoten of Partners die feitelijk gescheiden leven van een Unieburger of Belg omdat ze niet meer "gezamenlijk gevestigd" zijn, terwijl hun huwelijk nog niet ontbonden of niet in verklaard werd of hun partnerschap nog niet beëindigd werd"

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet. In een tweede middel stelt hij een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel en in een derde middel van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat sedert het moment dat hij in het huwelijk is getreden tot de aanvang van de gerechtelijke procedure, drie jaar, 10 maanden en 22 dagen zijn verstreken, waardoor hij zich meent te kunnen beroepen op de uitzonderingsgrond. Sedert 7 februari 2017 zou hij zelfstandige zijn en een maandelijks netto-inkomen van 1.493,07 ontvangen. Hij legt het bewijs van de ziektekostenverzekering voor. Naar analogie verwijst hij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onder rolnummer 169.961 en stelt dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de totale duur van het huwelijk. Hij stelt dat er slechts een einde kan worden gemaakt aan een verblijfsrecht indien het huwelijk ontbonden of nietig wordt verklaard. Hij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten de uitzonderingsregels van artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet toe te passen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 11 maart 2013 in het huwelijk trad in Turkije met mevr. Y. E. (...), met de Nederlandse nationaliteit. Verzoeker, die op 12 juli 2015 naar België kwam in bezit van een visum gezinshereniging, d.d. 24 september 2015 in bezit gesteld werd van een F-kaart op grond van zijn huwelijk met een Nederlandse onderdane.

Uit de stukken van het administratief dossier (zie bijlage) blijkt dat verzoekers echtgenote sedert 31 januari 2017 in Nederland verblijft. Zij is derhalve vertrokken uit het Rijk binnen de vijf jaar nadat verzoeker een verblijfsrecht werd toegekend op basis van zijn huwelijk.

Artikel 42quater §1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...) 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;"

Op basis van voormeld artikel kon de verwerende partij een einde stellen aan het verblijfsrecht. In het kader daarvan werd verzoeker gevraagd om humanitaire bezwaren en ter staving daarvan de nodige documenten bij te brengen conform artikel 42quater §1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij d.d. 7 november 2017 enkel de volgende documenten overmaakte:

- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur voltijds 10/11/2016;*
- Loonbrieven augustus, september, oktober 2017*

In de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat het hebben van een job en inkomen geen afdoende bewijs is van een uitermate integratie daar dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Er werd gemotiveerd dat de leeftijd en gezondheidstoestand van verzoeker toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Verder werd gemotiveerd als volgt:

"(...) Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sedert 4.09.2015) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft.

Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene sedert 01.08.2017 uit de echt gescheiden is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft het minderjarige kind van betrokkene dient opgemerkt te worden dat het kind samen met de moeder het rijk heeft verlaten. Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op het feit dat hij een Europees kind heeft om zijn verblijf in België te bestendigen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor.(...)"

De stukken die thans voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd, kunnen niet in rekening worden gebracht. Verzoeker werd immers de kans geboden om de nodige stukken in het kader van het socio- economisch onderzoek alle nodige documenten over te maken en hij beperkte zich tot de stukken m.b.t. zijn inkomsten en job, waaromtrent gemotiveerd werd in de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuurshandeling wordt immers beoordeeld in functie van die gegevens die ter kennis werden gebracht aan het bestuur op het moment dat de beslissing wordt genomen.

Met verzoekers stukken bij het verzoekschrift kan geen rekening gehouden worden.

Waar hij betoogt dat sedert het moment dat hij in het huwelijk is getreden tot de aanvang van de gerechtelijke procedure, drie jaar, 10 maanden en 22 dagen zijn verstreken, waardoor hij zich meent te kunnen beroepen op de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater kan hij niet gevolgd worden. De uitzonderingsgrond voorzien in §4 van artikel 42quater van de vreemdelingenwet vindt toepassing in geval een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht indien het huwelijk ontbonden wordt, het geregistreerd partnerschap beëindigd werd of er geen gezamenlijke vestiging meer is. In casu werd het verblijfsrecht beëindigd op grond van het feit dat de burger van de Unie afgeschreven werd naar het buitenland en dus vertrokken is uit het Rijk, conform artikel 42quater §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen ervan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en van artikel 42quater van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond."

3.1.3. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° (...)

6° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 (...)

In deze zaak beëindigde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verblijf van verzoeker op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat *“mevr. Y. D. E. (...) (RR xxx zijnde de (ex-) echtgenote in functie van wie meneer verblijf gekregen heeft in het kader van gezinshereniging sedert 31.01.2017 afgeschreven staat naar het buitenland.”*

In essentie werpt verzoeker op dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° *iuncto* artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte een einde heeft gesteld aan zijn verblijf.

De Raad stelt vast dat er in deze zaak sprake is van twee relevante mogelijke beëindigingsgronden, vertrek en echtscheiding, die potentieel tot een tegenstrijdig resultaat zouden kunnen leiden, nu verzoeker meent dat hij voldoet aan de uitzonderingsgrond die voorzien is bij de beëindiging op grond van ontbinding van het huwelijk. Thans heeft de bestreden beslissing betrekking op een beëindiging van een afgeleid verblijfsrecht van een familielid van een Nederlandse Unieburger, dermate dat het Unierecht van toepassing is.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° *iuncto* artikel 42quater, § 2 van de vreemdelingenwet, aangaande de beëindiging op grond van vertrek, vormen de omzetting van artikel 12, lid 1 en 3 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° *iuncto* artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, onder meer aangaande de beëindiging op grond van echtscheiding, vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn. Over de wisselwerking tussen de voormelde artikelen 12 en 13 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna verkort het Hof) in zijn arrest in zaak C-218/14 Singh van 16 juli 2015 het volgende gesteld:

“58 Wanneer een burger van de Unie die zich in een situatie bevindt als die van de echtgenotes van verzoekers in het hoofdgeding, het gastland verlaat en zich in een andere lidstaat of in een derde land vestigt, voldoet de echtgenoot van die burger van de Unie, die derdelander is, dus niet langer aan de voorwaarden om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38. Evenwel moet worden nagegaan of en onder welke voorwaarden die echtgenoot zich kan beroepen op een verblijfsrecht op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, wanneer na het vertrek van de burger van de Unie een echtscheiding volgt.

59 Volgens artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 leidt scheiding niet tot het verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten „indien het huwelijk [...] bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding [...] ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland”.

60 Die bepaling beantwoordt dus aan de in overweging 15 van die richtlijn genoemde doelstelling, die erin bestaat rechtsbescherming te bieden aan de familieleden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap, door in dat verband maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.

61 [...]

62 Dit is evenwel niet het geval indien, voordat een dergelijke procedure wordt ingeleid, de burger van Unie de lidstaat waar zijn echtgenoot woont, verlaat om zich in een andere lidstaat of in een derde land te vestigen. In dat geval is het afgeleide verblijfsrecht dat de derdelander krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 geniet, vervallen bij het vertrek van de burger van de Unie en kan het dus niet meer worden behouden op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van die richtlijn.

63 Indien de derdelander die de echtgenoot van een burger van de Unie is, **op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, een verblijfsrecht genoot** op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, **behoudt hij dat recht** dus krachtens artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van die richtlijn, **zowel tijdens de echtscheidingsprocedure als na de uitspraak van de echtscheiding, mits aan de voorwaarden van artikel 13, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn is voldaan.** (eigen benadrukken)

64 In de drie hoofdgedingen hebben de burgers van de Unie die de echtgenoten van de betrokken derdelanders zijn, het gastland evenwel verlaten en zich in een andere lidstaat gevestigd nog voordat de echtscheidingsprocedure werd ingeleid.

65 Uit punt 58 van het onderhavige arrest volgt dat de echtgenoot die derdelander is, na het vertrek van de echtgenoot die burger van de Unie is, niet langer aan de voorwaarden voldoet om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38.

66 Derhalve dient te worden vastgesteld dat de burger van de Unie die de echtgenoot van een derdelander is, overeenkomstig artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 **in het gastland moet verblijven tot op de datum van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, opdat die derdelander recht heeft op het behoud van zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van artikel 13, lid 2, van die richtlijn.** (eigen benadrukken)

70 ... Gelet op een en ander, moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 13, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat een derdelander die gescheiden is van een burger van de Unie en wiens huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van die bepaling niet behoudt, wanneer de echtgenoot, die burger van de Unie is, **vóór de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding** uit die lidstaat is vertrokken (eigen benadrukken)."

In rechtsoverwegingen 63 en 66 van het arrest Singh heeft het Hof derhalve uitdrukkelijk voor recht gezegd dat een Unieburger in het gastland moet verblijven tot op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, opdat de derdelandse echtgenoot van die Unieburger recht heeft op het behoud van zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Hieruit blijkt duidelijk dat volgens het Hof een derdelander die de echtgenoot is van een Unieburger die uit het gastland vertrekt, zijn verblijfsrecht kan behouden op grond van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, indien deze Unieburger in het gastland heeft verbleven tot op de datum van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, mits voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in voormeld artikel 13, lid 2. Het Hof van Justitie heeft zich in dit arrest niet gelimiteerd tot de vaststelling dat het verblijfsrecht van de verzoekers kon beëindigd worden aangezien niet was voldaan aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 12, lid 3 van de Burgerschapsrichtlijn, doch heeft wel degelijk de verhouding tussen de artikelen 12 en 13 beoordeeld en gesteld dat het ogenblik van vertrek, met name al dan niet voor de aanvang van de gerechtelijke procedure, determinerend is voor het behoud van het verblijfsrecht op eigen grond.

Verzoeker betwist niet dat "mevr. Y. D. E. (...) (RR xxx zijnde de (ex-) echtgenote in functie van wie meneer verblijf gekregen heeft in het kader van gezinshereniging sedert 31.01.2017 afgeschreven staat naar het buitenland." Verzoeker toont door erop te wijzen dat "(d)e procedure in echtscheiding met voorlopige maatregelen (...) bij dagvaarding (werd) betekend op datum van 02.02.2017" en door aan te stippen dat "(d)eze datum (...) aldus de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk (is)" geen schending aan van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. De aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding (2 februari 2017) dateert immers van na het vertrek van de Unieburger uit het Rijk (31 januari 2017).

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 169 961 en 61 652 van respectievelijk 16 juni 2016 en 17 mei 2011 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu in de zaken waarnaar verzoeker verwijst het verblijf niet werd beëindigd omdat de referentiepersoon het Rijk had verlaten voor de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk, zoals in deze zaak wel het geval is. In dezelfde zin is de rechtsleer waarnaar verzoeker verwijst in deze zaak niet relevant. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel gericht tegen de bestreden beslissing aan dat luidt als volgt:

“2de middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel

Gelet op de schending van artikel 42quater §4 Vw. kan worden gesteld dat de bestreden beslissing door verweerster niet zorgvuldig werd genomen.

Verweerster is vanuit een foutief standpunt uitgegaan, zodat de bestreden beslissing gestoeld is op een foutieve motivering.

Verweerster heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te doen naar de feiten en belangen, zodat zij de uitzonderingsregels van artikel 42quater § 4 Vw. niet in ogenschouw heeft genomen.

Ingevolge een rechtspraak van de RvV dd. 03.07.2013 inzake 106.301 heeft zij het volgende gemotiveerd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwisting herinnert er aan dat bij een beëindiging van het verblijf, dat met geschiedt op de aanvraag Van de betrokkene, het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden zich ervan te vergewissen dat verzoekster met onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet valt”.

In casu, handelt het dan wel niet artikel 42quater §4, 4°, doch komt het er op neer dat naar analogie de gemachtigde op een zorgvuldige wijze zijn beslissing dient voor te bereiden zich te vergewissen dat verzoeker onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet zou vallen.

RvV dd. 12.04.2016 -165.662

“Rekening houdende met de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet en de humanitaire elementen voorzien in artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan. Aangezien de verwerende partij op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt.

Dit houdt in dat de verwerende partij niet enkel dient na te gaan of is voldaan aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht, zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, maar dat zij tevens dient na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien zij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient zij bijkomend onderzoek te verrichten of op te vragen. Hetzelfde geldt voor het rekening houden met de humanitaire elementen voorzien in artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet...”

In casu, heeft verweerster dit manifest nagelaten.

Met andere woorden heeft zij de procedure(regels) niet goed opgevolgd, waardoor zij een foutieve besluitvorming heeft genomen.

Deze besluitvorming zou niet door verweerster genomen zijn indien verweerster een zorgvuldig onderzoek had gevoerd naar aanleiding van de uitzonderingsregels.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals hoger onder punt 3.1.2. uiteengezet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de

staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker laat gelden dat gelet op de schending van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze werd genomen. Hoger onder punt 3.1.3. werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt. Bijgevolg toont verzoeker louter door dit betoog nog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende na te gaan of verzoeker onder de toepassing valt van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet. Artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: (...)”*. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een einde heeft gesteld aan zijn verblijf in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° en niet in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Hoger onder punt 3.1.3. werd reeds vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op dit punt onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker verwijst naar de arresten met nummers 106 301 en 165 662 van respectievelijk 3 juli 2013 en 12 april 2016 van de Raad. In de continentale rechtstraditie hebben vonnissen en arresten evenwel geen precedenterwaarde.

In zoverre verzoeker opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de humanitaire elementen zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken.*

Betrokkene legde volgende stukken voor:

- Arbeidsovereenkomst bij werkgever M. R. (...) BVBA dd. 10.11.2016 + loonfiches 'vergoeding bestuurders' bij M. R. (...) BVBA voor de periode augustus 2017 - oktober 2017: echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sedert 4.09.2015) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene sedert 01.08.2017 uit de echt gescheiden is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft het minderjarig kind van betrokkene dient opgemerkt te worden dat het kind samen met de moeder het Rijk heeft verlaten. Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op het feit dat hij een Europees kind heeft om zijn verblijf in België te bestendigen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene geen enkel document voor. Zijn gezondheidstoestand vormt dan ook geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

Er werd op 20.03.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele

afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België."

Verzoeker laat deze concrete motieven van de bestreden beslissing onbesproken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in deze zaak werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel gericht tegen de bestreden beslissing aan dat luidt als volgt:

"3de middel: Schending van het motiveringsbeginsel

Motivering is de weergave van de feitelijke en juridische redenen waarop een administratieve rechtshandeling is gesteund. Feitelijke juistheid van de motieven houdt in dat de relevante feiten, waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moeten zijn.

Juridisch aanvaardbare motieven betekenen dat de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten met andere woorden gebaseerd zijn op een correcte wettelijke basis.

Men onderscheidt enerzijds de materiële motiveringsplicht en anderzijds de formele motiveringsplicht.

Waar men zich bij de materiële motiveringsplicht de vraag stelt of de motieven deugdelijk zijn, moet men bij de formele motiveringsplicht of de motieven expliciet zijn vermeld.

"Verweerster heeft nagelaten de uitzonderingsregels van artikel 42quater §4, 1° aan te halen of te vermelden in haar bestreden beslissing, laat staan toe te passen.

Hierdoor werd de motivering van haar beslissing foutief geformuleerd.

Het hoeft geen betoog dat verweerster de uitzonderingsregels van artikel 42quater §4, 1° had dienen aan te halen of te vermelden en toe te passen, doch heeft zij dit niet gedaan.

De bestreden beslissing behelst een verkeerde motivering uitgaande van een verkeerde toepassing van de wet met als gevolg dat de concrete feiten niet met de nodige zorgvuldigheid door verweerster werden vastgesteld.

Verweerster heeft niet alle feitelijke en juridische overwegingen in ogenschouw genomen.

De motivering van verweerster is geenszins afdoende in die zin dat de beslissing pertinent en draagkrachtig is, waarbij de aangehaalde redenen zouden volstaan om de negatieve beslissing te dragen.

BESLUIT :

De beslissing van verweerster is behept met een schending van artikel 42quater §4 Vw., waarbij zij de uitzonderingsregels niet in acht heeft genomen, zoals de wet het voorschrijft

Verweerster hanteert de toepassing van artikel 42quater §1,2°, doch dit artikel wordt verkeerdelijk toegepast, nu dat artikel 42quater §4 Vw. dient te worden toegepast, alszijnde de uitzonderingsregel want de totale duur van het huwelijk bedraagt meer dan 3 jaar, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk.

Verweerster is onzorgvuldig te werk gegaan, hetgeen eveneens wordt bevestigd door meerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Hierdoor is haar besluitvorming onzorgvuldig, onredelijk en aldus foutief opgesteld.

Met andere woorden kan er worden geconcludeerd dat er eveneens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster heeft eveneens het motiveringsbeginsel geschonden omdat zij de uitzonderingsregels niet heeft aangehaald en toegepast, te meer haar motivering in de beslissing verkeerd werd geformuleerd.

Verzoeker valt volgens de bijgebrachte documenten onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater §4 Vw., zodat zijn verblijfskaart dient te worden behouden.

Gelet op de uitvoerige uiteenzetting van verzoeker dient derhalve de beslissing van verweerster te worden vernietigd."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals hoger onder punt 3.1.2. uiteengezet.

3.3.3. In essentie werpt verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet diende aan te halen en toe te passen. Artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid,

4°, bedoelde geval niet van toepassing: (...)"'. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een einde heeft gesteld aan zijn verblijf in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° en niet in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Hoger onder punt 3.1.3. werd reeds vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt geen schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42quater van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 1 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 1 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET